

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 18. studenoga 2015. [Multimedia]

Vrata Crkve ne smiju biti čvrsto zaključana

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Ovim smo razmišljanjem došli do praga Jubileja, evo blizu je. Pred nama su vrata, ali ne samo sveta vrata, već i druga: velika vrata Božjeg milosrđa – a to su jedna lijepa vrata! – koja dočekuju naše kajanje nudeći milost njegova opraštanja. Ta su vrata širom otvorena, treba nam samo malo hrabrosti da prijedemo preko njihova praga. Svaki od nas ima neki teret na duši. Svi smo grešnici! Okoristimo se tom proslavom koja je pred nama i prijedimo prag toga milosrđa Boga koji se nikada ne umara opraštati, nikada se ne umara čekati nas! Gleda nas, uvijek je uz nas! Samo hrabro! Uđimo kroz ta vrata!

Od Biskupske sinode, koju smo slavili u mjesecu listopadu, sve obitelji, i čitava Crkva, primili su veliki poticaj da se susretnu na pragu tih otvorenih vrata. Crkva je tom prigodom ohrabrena otvoriti svoja vrata, da bi izašla s Gospodinom ususret sinovima i kćerima na njihovu putu: katkad su nesigurni, ponekad izgubljeni, u ovim teškim vremenima. Kršćanske su obitelji, na poseban način, potaknute otvoriti vrata Gospodinu koji čeka da uđe, noseći svoj blagoslov i svoje prijateljstvo. I ako su vrata Božjeg milosrđa uvijek otvorena, i vrata naših crkava, naših zajednica, naših župa, naših ustanova, naših biskupija, moraju biti otvorena, da svi tako možemo izaći i nositi to Božje milosrđe. Jubilej znači velika vrata Božjeg milosrđa ali i mala vrata naših crkava koja su otvorena da Gospodin može ući – odnosno, mnogo puta, da može izaći – kada je zatočenik naših struktura, naše sebičnosti i tolikih drugih stvari.

Gospodin nikada ne ulazi na silu: i on traži dopuštenje da uđe. U Knjizi Otkrivenja se kaže: "Evo, na vratima stojim i kucam; poslušaj li tko glas moj i otvori mi vrata, unići ću k njemu i večerati s njim i on sa mnom" (3, 20). Ali zamislimo Gospodina koji kuca na vrata našeg srca! U posljednjem viđenju iz Knjige Otkrivenja, ovako se prorokuje o Božjem gradu: "Vrata mu se ne zatvaraju obdan", što znači nikada, jer "noći ondje i nema" (21,25). Ima mjesta na svijetu u kojima se vrata ne zaključavaju, ima ih i danas. Ali mnogo je onih gdje su čvrsto zaključana vrata postalo nešto uobičajeno. Ne smijemo se predati ideji da moramo primijeniti taj sistem na čitav naš život, na život obitelji, grada, društva. A još manje na život Crkve. Bilo bi to užasno! Negostoljubiva Crkva,

baš kao i Crkva zatvorena u samu sebe, umrtvljuje evanđelje i svijet. Vrata Crkve ne smiju biti čvrsto zaključana! Sve mora biti otvoreno!

Simboličko upravljanje "vratima" - pragovima, prijelazima, granicama - je postalo ključno. Vrata trebaju čuvati, ali ne odbijati. Vrata se ne smiju provaljivati, naprotiv, treba tražiti dopuštenje za ulazak, da gostoljubivost zablista u slobodi prihvaćanja i uskrati se u slučaju drske provale. Vrata se često otvaraju da se vidi čeka li netko vani, tko možda nema hrabrosti, a možda ni snage pokucati. Koliki su izgubili povjerenje, nemaju hrabrosti pokucati na vrata našeg kršćanskog srca, na vrata naših crkava... I stoje tamo, nemaju hrabrosti, oduzeli smo im povjerenje: molim vas, neka se to nikada ne dogodi. Vrata govore mnogo o kući, pa i o Crkvi. Upravljanje vratima zahtijeva pomno razlučivanje i, istodobno, ona moraju ulijevati veliko povjerenje. Želim uputiti zahvalu svim vratarima: naših stambenih zgrada, građanskih ustanova, samih crkava. Često oprez i ljubaznost vratarara mogu pružiti sliku o uljudnosti i gostoljubivosti čitave kuće, već od samog ulaza. Možemo učiti od tih muškaraca i žena koji su čuvari mjesta susreta i prihvaćanja čovjekova grada! Svima vama čuvarima tolikih vrata, bilo da su to vrata stanova ili crkava, velika hvala! Ali uvijek s osmijehom, uvijek pokazujući gostoljubivost te kuće, te crkve, tako će se ljudi osjetiti sretnima i prihvaćenima na tome mjestu.

Uistinu, znamo dobro da smo mi sami čuvari i sluge Božjih vrata, a kako se zovu Božja vrata? Zovu se Isus! On je naše svjetlo na svim vratima života, uključujući vrata našeg rođenja i naše smrti. On sam je rekao: "Ja sam vrata. Kroz me tko uđe, spasiće se: i ulaziti će i izlaziti i pašu nalaziti." (Iv 10, 9). Isus je vrata kroz koja ulazimo i izlazimo. Jer Božji ovčinjač je sigurno sklonište, a ne zatvor! Božji dom je sklonište, nije zatvor, a vrata se zovu Isus! A ako su vrata zatvorena, kažemo: "Gospodine, otvori vrata!" Isus je vrata i daje nam ulaziti i izlaziti. Ima lopova, onih koji pokušavaju izbjeći vrata: zanimljivo da lopovi uvijek pokušavaju ući negdje drugdje, kroz prozor, s krova ali izbjegavaju vrata, jer imaju loše namjere, i krišom ulaze u ovčinjač da prevare ovce i iskoriste ih. Mi pak moramo proći kroz vrata i slušati Isusov glas: ako čujemo ton njegova glasa, sigurni smo, spašeni smo. Možemo ući bez straha i izaći bez opasnosti. U tome prelijepom Isusovu govoru, govori se i o vrataru, koji ima zadaću otvarati dobrom Pastiru (usp. Iv 10, 2). Ako vratar sluša Pastirov glas, tada otvara, i pušta unutra sve ovce koje Pastir dovodi, sve, uključujući i one izgubljene u šumama, po koje je Pastir otišao da ih vrati u ovčinjač. Ovce ne bira vratar, ne bira ih župni tajnik ili tajnica župe; sve ovce su pozvane, bira ih dobri Pastir. Vratar – također – sluša Pastirov glas. Eto, mogli bismo reći da moramo biti poput toga vratarara. Crkva je vratarnica Gospodinova doma, nije gospodarica Gospodinova doma.

Sveta Nazaretska Obitelj zna dobro što znače otvorena ili zatvorena vrata, za onoga tko čega dijete, za onoga koji se nema gdje skloniti, za onoga koji je prisiljen bježati od opasnosti. Neka kršćanske obitelji učine od praga svoga doma mali a opet veliki znak Vrata milosrđa i Božje gostoljubivosti. Upravo takvom Crkva treba biti prepoznata, u svim krajevima svijeta: kao čuvarica Boga koji kuca, kao gostoljubivost Boga koji ti neće zalupiti vrata pred nosom, uz izliku da ne pripadaš toj kući. S tim se duhom približimo Jubileju: za Jubilej će biti sveta vrata, ali postoje i

vrata velikog Božjeg milosrđa! Postoje također vrata našeg srca da svi prime Božje oprostjenje i da i mi sami oprostimo, prihvaćajući sve koji kucaju na naša vrata.

Apeli Svetog Oca

Preksutra se slavi Međunarodni dan dječjih prava. Svi imaju dužnost štiti djecu i stavljati ispred svega drugog njihovo dobro, da nikada ne budu podvrgnuta oblicima ropstva i zlostavljanja kao ni oblicima izrabljivanja. Nadam se da će međunarodna zajednica budno paziti na uvjete života djece, osobito tamo gdje su izložena vojačenju od strane oružanih skupina, i da će pomagati obiteljima da zajamče svakom dječaku i djevojčici pravo na školu i obrazovanje.

Dana 21. studenoga Crkva se spominje Prikazanja Blažene Djevice Marije u hramu. U toj prigodi zahvalimo Gospodinu za dar poziva muškaraca i žena koji su, u samostanima i samotištima, posvetili svoj život Bogu. Da bi klauzurne zajednice mogle ispuniti svoje važno poslanje, u molitvi i djelatnoj šutnji, ne propustimo im iskazati svoju duhovnu i materijalnu blizinu.